

LBRIS

We know
books

LISETTE AUTON

SECRETUL
de la
HAVEN
POINT

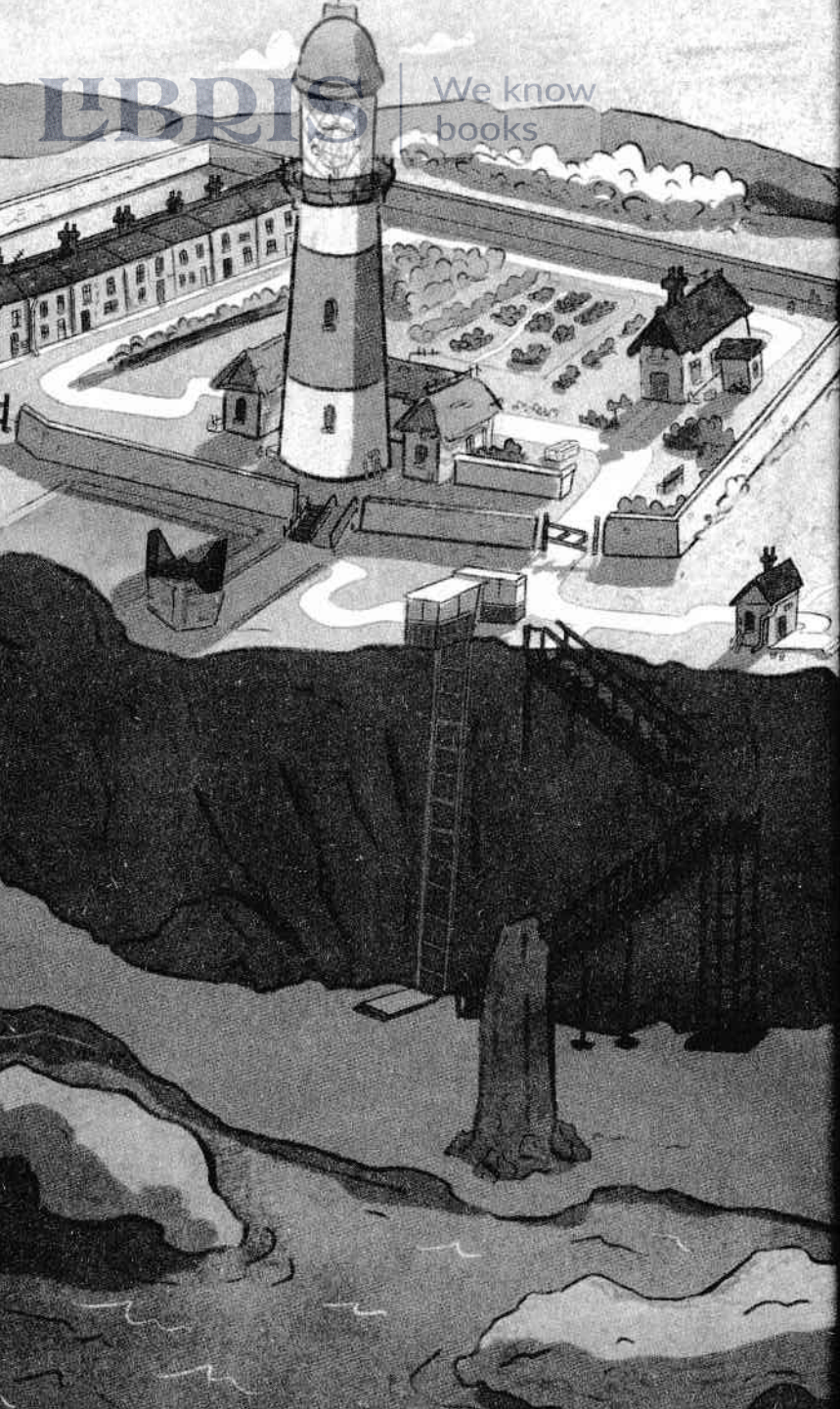
*Ilustrații de
Valentina Toro
Traducere din
limba engleză de
Maria Tudose*

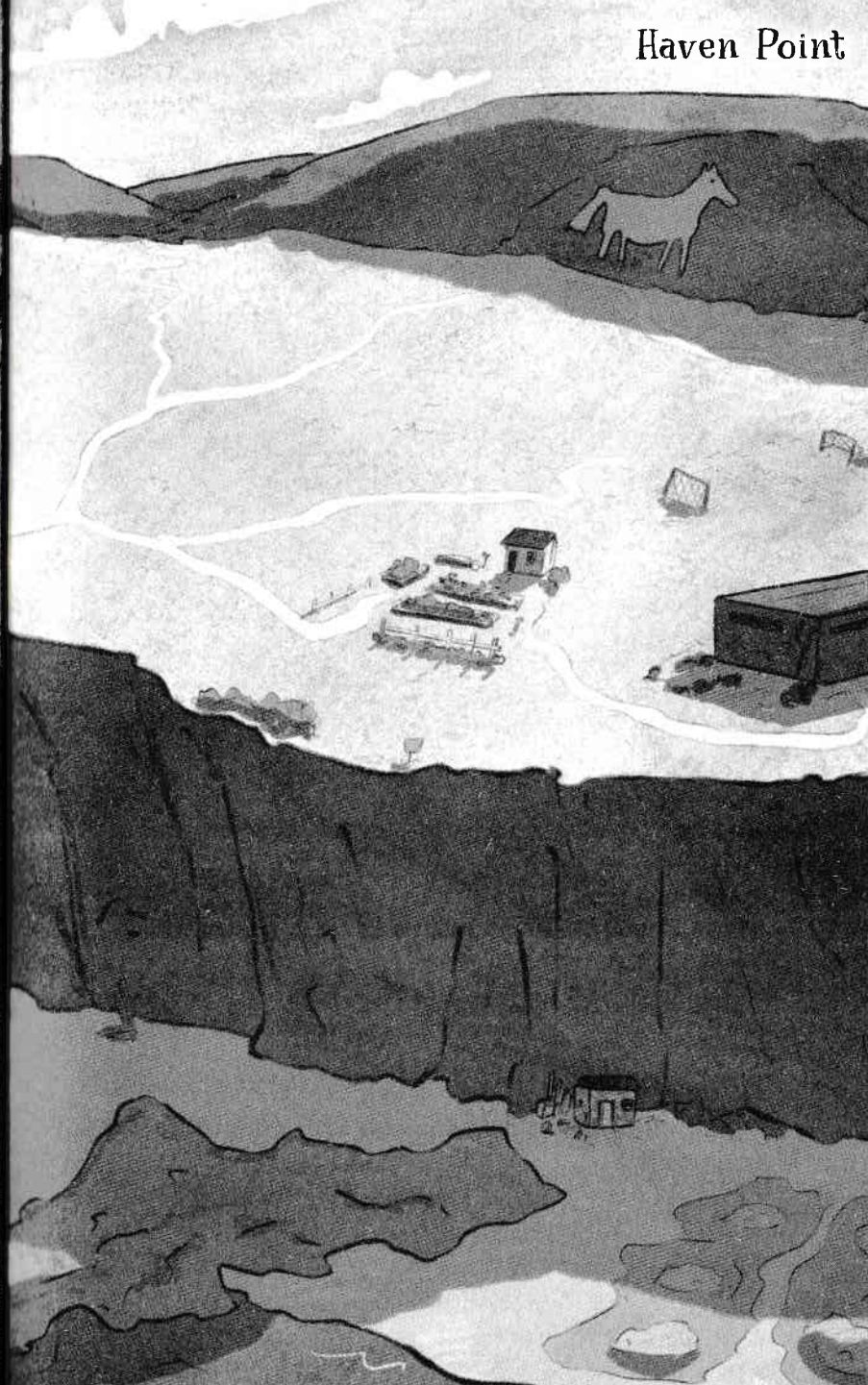
**Ars Libri
Junior**

LIBRIS

We know books

Haven Point

Capitolul Unu

Uite cum stă treaba:

1. Mă numesc Alpha Lux. *Alpha* pentru că este prima literă a alfabetului grecesc, iar eu am fost prima Prădătoare. *Lux* pentru că pe cutia în care am fost găsită scria FULGI DE SĂPUN LUX.
2. Fața mea arată ca o meduză făcută pe grătar.
3. Am fost crescută de o sirenă.
4. Spun întotdeauna adevărul.

O să te las puțin să te obișnuiești cu toate informațiile.

Atunci să începem...

Capitolul Doi

Sunt prima Prădătoare din Haven Point, dar cu siguranță nu și ultima. Suntem patruzeci și doi în total, fără să mai punem la socoteală și sirenele. Când ești Prădător, îți petreci majoritatea timpului ciondănindu-te cu alții, mâncând și planificând aventuri. Cel puțin, asta face gașca mea. A, și Prădătorii duc la bun sfârșit prăzi, de aici trăgându-ni-se și numele.

În ultima vreme, lăsăm pături în cutia de FULGI DE SĂPUN LUX care se află sub terasă, pentru ca niciun nou Prădător să nu înghețe și să nu stea în umezeală, așa cum am făcut eu.

★

Căpitanu' m-a găsit într-o noapte cu lună plină. M-a crezut moartă, o chestie plină de vânătași și zgârieturi.

Pe vremea aceea locuia de unul singur în farul Bătrânul Ben. (Sirenele au început să vină la mal, doar după ce am ajuns eu acolo.)

Căpitanu' era afară, pentru că îi este foarte frică să doarmă atunci când apare luna plină. El spune că magia apei este foarte puternică și îi este teamă că valurile din vis îl vor lua cu ele. Așa că, imaginează-ți asta: stătea rezemat de copacul scârțâitor în care locuiește ciocănitorea, observând cum norii de furtună se mișcau de-a lungul orizontului, văzând pe cer uriașa lună a magiei apei, totul în timp ce Bătrânul Ben, plin de dungile sale roșii și albe care atrag atenția, stătea în spatele Căpitanului ca și cum ar fi fost umbra sa.

Luna plină îi pune nervii la încercare Căpitanului. Este ca și cum își simte sângele mișcându-se prin el în același ritm cu valurile. Toate simțurile îi sunt puse în alertă, iar umbrele fac ca lucrurile obișnuite să arate sinistru și ireal. Și apoi...

(Aici apar eu.)

... a auzit pisicile luptându-se. Se auzeau precum niște bebeluși care zbiară, iar Căpitanu' se săturase să-l perturbe pe pisoii care stătea în barba lui. A oftat și a mers să ia mătura de pe terasă.

Întreaga lume este făcută din umbre, într-o noapte ca aceasta.

Bocancii lui făceau ca pietrișul să trosnească, apoi se avântă în iarba umedă, urmându-și auzul și mormăind ceva ce numai el auzea.

Era o cutie pe perete și credea că afurisitele de pisici trebuie să se fi blocat acolo. Era o cutie foarte veche; probabil că o avea de la una din vechile prăzi. (O să-ți povestesc mai încolo despre ele.) Pe toată suprafața ei erau scrise următoarele:

Fulgi de săpun Lux - au grijă de lucrurile speciale

Cred că au și reușit.

Îmi place mult de tot următoarea parte, căci Căpitanu' joacă scena și face tot soiul de fețe. Se pricepe foarte bine.

Căpitanu' a văzut că toate cele patru clapete ale capacului fuseseră închise bine. Nu s-a întrebat cum a fost închisă cutia după ce pisicile au intrat acolo. În schimb, stătea pe poziții cu mătura pe care o ținea ca pe o sabie, căci știa că pisicile furioase vor goni către el, iar pisoii din barba lui mieuna și se agita.

Își ținu respirația.

Făcu o pauză.

Apoi deschise cutia dintr-o mișcare, închise ochii și se pregăti să fie atacat.

Nu se întâmplă nimic.

Deschise un ochi.

Îl deschise și pe al doilea ca să se asigure că vede același lucru.

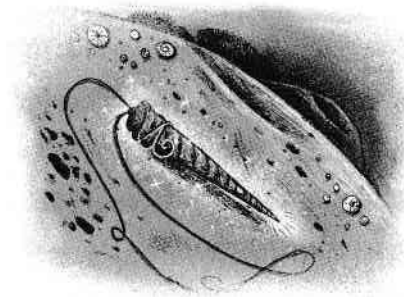
Și m-a văzut pe mine.

– Sfinte Neptun! șopti el.

Apoi lăsă mătura din mână și plecă talmeș-balmeș, alunecând pe iarba umedă, și bătu uriașul clopot din alamă, deasupra căruia se află o etichetă scrisă de mână, care atenționează:

DOAR ÎN CAZ DE URGENȚĂ

Ce vreau să spun este că eu eram acolo și nu-mi amintesc nimic din toate acestea. Dar este o poveste chiar bună, atunci când o spune el.

Capitolul Trei

La Haven Point, cu toții ne supunem legilor apei. Știai că valurile scot sunete diferite, în funcție de cum se simte ziua respectivă? Atunci când ziua este nervoasă, marea scoate acel strigăt mârșav și unduitor, care te face să te simți nesigur.

Astăzi este duminică, iar ziua este indiferentă. Mi-am dat seama de asta din clipa în care m-am trezit. Am auzit marea mișcându-se lin, ca și cum nu s-ar deranja să facă vreun val. Un sunet de „azi nu”.

Dacă rămâne așa, va fi perfectă pentru prada din seara aceasta.

Niciunul dintre ceilalți Prădători nu s-a trezit încă. Nici Jericho, nici Willis, nici Viezurica – prietena mea cea mai bună care merge cu mine peste tot, în afară de această dimineață, când am lăsat-o sforăind în hamacul ei.

De fapt, ea nu este un viezure – asta ar fi absurd. Are o tunsoare tip afro, iar părul este de culoare neagră ca smoala, cu o dungă albă, de unde îi vine și numele.

Oricum nu poate intra În Adâncuri alături de sirene; niciunul dintre ceilalți Prădători nu poate. Și către acest punct mă îndrept eu astăzi – către În Adâncuri – ca să mă întâlnesc cu Ephyra și cu celelalte sirene pentru prima dată după mult timp.

Stau rezemată de zidul gros și alb de la capătul grădinii farului. De aici văd până la cornul de ceață, care stă ghemuit pe marginea stâncii, și până la ascensorul de lângă, care duce direct pe plajă; și, mai presus de toate, văd marea. Acesta este exact locul în care am fost găsită în cutie în urmă cu aproape doisprezece ani. Îmi place la nebunie când am tot locul acesta doar pentru mine. Cu greu reușești să petreci puțin timp singur aici. Aceste momente, când nu strigă nimeni? Sunt extraordinare.

Mă îndrept către poartă, ciocănind de două ori în perete, în timp ce merg. În acest mod știu că mă voi întoarce. Suntem foarte superstițioși pe-aici – presupun că este o moștenire de la Căpitanu' și zilele sale petrecute pe mare. Marea este agresivă, iar noi vom face tot ce ne stă în putință ca s-o calmăm. Ciocănim în perete, ne încrucișăm degetele și ne gândim la noduri: avem cu toții același scop.

Mă îndrept către cornul de ceață. Este alb și are o formă de clopot, precum o moară în miniatură, dar în loc de lame are două coarne negre care ies în evidență în partea de sus. Mă îndrept către stânga cornului de ceață și ajung la ascensorul care mă va duce pe plajă. Apăs butonul și aștept, inspirând adânc aerul sărat.

Dincolo de treptele șubrede care pornesc de lângă ascensor și coboară în zigzag până la plajă, văd doar marginea Insulei Cămilelor, o bucată de stâncă încovoiată care ne separă golful de bancurile de sare.

Mă întorc și privesc către Bătrânul Ben, farul. Numele lui rafinat este Bătrânul Benevolent – este o explozie de dungii roșii și albe în vârf, înconjurat de o grămăjoară de case și anexe șubrede, toate menținute la locul lor de peretele alb și gros. Peretele trebuie să fie solid pentru că, atunci când vântul șuieră, lucru care se întâmplă destul de des, cerul și marea se agită, încercând să se depășească una pe cealaltă, și se simte ca și cum vântul ar putea să ne ia pe toți pe sus și să ne arunce peste marginea stâncii, în mare. Atunci când fulgeră, întregul golf se luminează și îți ard ochii. Nu la propriu. Nu ți-ar plăcea asta. Căpitanu' spune că e posibil ca ochiul meu stâng să se fi ars atunci când eram bebeluș. S-a topit, iar pleopa mi s-a contopit de obraz. La fel mi s-a întâmplat și cu urechea stângă; funcționează

oarecum, dar este doar o gaură care nu dispune de vreo bucătică specială care s-o acopere sau în care să port cochilii, așa cum face Ephyra. Atunci când bate vântul, se duce direct înăuntru și rămâne acolo.

Haven Point, teritoriul Prădătorilor, este ca propria noastră insulă, chiar dacă este legată de țărnm. Câteodată stau întinsă pe spate, privind către cer și imaginându-mi că zbor ca un pescăruș și că mă uit în jos și-l văd pe Bătrânul Ben în centrul Haven Pointului – ca și cum ar fi castelul nostru cu toate clădirile dezordonate care-l înconjoară. Dau din aripi și mă ridic în aer, ca să plutesc de-a lungul teritoriului nostru. Zbor din punctul în care bancul de sare atinge marea și până în vârful stâncii acoperite cu iarbă, acolo unde Bătrânul Ben stă de pază în spatele peretelui alb. Mă îndrept către sud și ocolesc parcela noastră de pământ de la Spuggie's Lawe, apoi mă îndrept către vest, ca să văd calul alb pe care l-am pictat pe coastă, iar apoi către nord, până la vechea cazemată. Îmi închei zborul și aterizez înapoi la Bătrânul Ben.

Fiecare castel corespunzător are nevoie de un șanț, pentru că așa reușește să țină oamenii la distanță. Noi facem acest lucru cu ajutorul Granițelor. Acesta este motivul pentru care nu ne găsești pe nicio hartă și nu ai auzit niciodată de noi. Granițele sunt șanțul nostru invizibil

care ne mențin în siguranță și ascunși de Lumea Exterioară. La începutul fiecărui an, cu toții cântăm cântecul Granițelor.

Toată lumea, chiar și copilașii. Le dă putere.

Căpitanu' a inventat cântecul Granițelor, atunci când s-a mutat aici, și și-a pus bazele casei în farul abandonat, de unde putea observa totul și de unde o putea aștepta pe sora lui care se pierduse în mare. Se plimba de colo-colo, sperând să se întoarcă. Știa ce înseamnă să aștepti pe cineva.

Cuvântul pentru ceea ce a început să se dezvolte în interiorul Căpitanului, atunci când și-a pierdut sora, este „agorafobie”, pe care o pronunți *a-go-ra-fo-bi-e*. Înseamnă că nu iese pe afară. Se forțează atunci când este o urgență și trebuie să iasă, dar Căpitanu' se simte mai bine când este înăuntru.

Atunci când a ajuns pentru prima dată la Haven Point, putea merge afară doar dacă fredona melodii inventate de el, care-l ajutau să se simtă în siguranță. Spera că melodiile îi vor arăta calea spre casa surorii lui, dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Iar acestea sunt singurele lucruri pe care le știm despre sora lui. Căpitanu' nu scoate niciun sunet dacă îl întrebăm lucruri despre ea. Nu știu nici măcar cum o cheamă.

După ceva vreme, Căpitanu' și-a dat seama că magia apei a pus stăpânire pe cântecele lui, căci ele au construit un

perete invizibil în jurul farului său, șanțul care ne protejează castelul. În final, Bătrânul Ben și întregul Haven Point au dispărut din amintiri și de pe hărți. S-a făcut nevăzut.

Să știi că este destul de bine.

Deoarece cântecele Căpitanului erau mai mult decât niște Granițe, ele au devenit o invitație și o hartă. Vezi tu, oricine găsește acest loc și devine Prădător se confruntă cu diferite provocări. Dacă nu, ești un Străin; și niciun Străin nu a trecut vreodată de Granițe. Fără să-și dea seama, Căpitanu' ne-a creat aici o casă în care trăim exact așa cum ne dorim, exact așa cum suntem. Nu trebuie să ne schimbăm ori să ne ascundem sau să încercăm să facem lucrurile în maniera „potrivită”.

Nu-mi amintesc cum era viața în afara Granițelor. Eram bebeluș atunci când am ajuns aici. Haven Point este casa mea, viața mea, tot ceea ce-am cunoscut vreodată. Din ceea ce-am auzit de la ceilalți Prădători, lumea din afara Haven Pointului este nemiloasă. Nu mi-e teamă de prea multe lucruri, dar sunt îngrozită de Lumea Exterioară și de Străini.

Ascensorul mă aduce la baza stâncii, de-a lungul peșterilor, iar eu mă târăsc pe plajă. Nisipul fin mă epuizează,

iar pescărușii tolăniți pe cuiburile lor croncâne în asentiment cu mine.

Aproape am ajuns În Adâncuri la Ephyra.

Ephyra este nu-mama mea, nu-sora mea – este tot ce am mai de preț.

Este sirenă și cea care a venit atunci când Căpitanu' a sunat din clopoțelul de **DOAR ÎN CAZ DE URGENȚĂ**, atunci când m-a găsit.

Ea este cea care vine întotdeauna.

Împărțim marea cu sirenele. Stânca Marsden care se întinde în larg, chiar în fața mea, este, de fapt, teritoriul sirenelor, dar ne-au dat voie să ne cățărăm pe ea. Este imensă. În timpul fluxului, stânca se ridică din apă și trebuie să înoți până la ea, dar acum suntem în timpul refluxului și arată de parcă ar fi fost trântită pe nisipul umed.

Stânca Marsden este plată, ca și cum un zeu al mării ar fi ajuns la ea și ar fi tăiat-o cu un trident. Pe o parte are o scară din metal și un scripete cu care ajungem în vârf. Este o stâncă înaltă. Este o stâncă de tipul nu-te-duce-niciodată-aproape-de-margine și este întotdeauna plină de pescăruși. Viezurica trebuie să fie atentă dacă merge prea aproape de Stânca Marsden, pentru că păsările ajung mai mereu să se găineze pe capul ei. Eu bănuiesc că e din cauză că păsările

LIBRIS | *books*
apreciază faptul că ea le imită toate sunetele și vor să o marcheze ca aparținând lor. Dar ei îi displace, pentru că Norma îi cere mereu să meargă să facă baie după asta.

Suprafața Stâncii Marsden este la fel de mare precum un teren de fotbal, deși nu aș recomanda să te joci acolo. Am încercat o singură dată, dar mai mult am stat degeaba, pentru că trebuia să așteptăm încontinuu pe cineva să coboare pe scară, să înoate pentru a prinde mingea și apoi să se întoarcă sus.

Dincolo de Stânca Marsden se află În Adâncuri. Acolo trăiesc sirenele și niciun Prădător nu merge acolo. Niciodată. Nici măcar Căpitanu'.

Nimeni în afară de mine, desigur.

Sunt singura căreia i-a fost oferit talismanul special pentru apă sărată care-mi permite să intru în casa sirenelor. Bine, e mai mult ca un bârlog. Cuvântul „casă” te face să te gândești la briose, draperii și pisici, dar în realitate nu este deloc așa.

Valurile leneșe încă mă fac să mă chinui, chiar dacă este mai ușor să mergi prin nisipul acesta, tare și aplatizat de apă.

Apoi încep să simt.

Deodată mi se face pielea de găină. Dar nu în sensul bun.

Ceva nu este în regulă.

Mă uit înapoi peste umăr. Se furișează Viezurica prin spatele meu?

Nu. Era ceva pe vârful stâncii? Se reflectă ceva?

Dau din cap ca să scap de gândurile acestea prostești. O mică strălucire pe vârful stâncii nu înseamnă că vine după mine. Oricum nu ar putea trece de Granițe – este o Străină. Sunetul mării îmi face câteodată gândurile să zboare fără să mai țină seama de rațiune.

Nu este prima dată când mă simt așa, iar cu două săptămâni în urmă a fost mai rău ca niciodată. Am ajuns până în punctul în care nu puteam să mă ascund, așa cum fac de obicei. Viezurica m-a surprins recent uitându-mă peste umăr, când mâncam pe marginea stâncii piure de mazăre și pâinici furate.

– Crezi că este ea? M-a întrebat Viezurica.

M-am prefăcut că nu știu despre cine vorbește, cu speranța că va înțelege și se va opri din vorbit. Nu a făcut-o.

– Știi tu, *mama* ta?

– Nu mai spune prostii, am zis eu.

Am ciupit puțin din pâinica ei, știind că mă va lovi și nu mă va vedea în timp ce-mi trag sufletul.